

פיליפוק

סיפר לב טולסטוי (1828 – 1910)
צייר גנדי סירין

היה פעם ילד שקראו לו פיליפ.
ובשם חיבה קראו לו פיליפוק

כשילדים הלכו לבית הספר גם
פיליפ לקח כובע והתכוון ללכת
אתם.
אבל אמא אמרה "לאן אתה הולך,
פיליפוק?"
"לבית הספר."
"אתה עוד קטן. אל תצא" והשאירה
אותו בבית.

**מוקדם בבוקר אבא יצא ליער, אמא
יצאה ליום העבודה שלה.
בחדר נשאר פיליפוק עם סבתא.**

**בית הספר היה בכנסייה מחוץ
לכפר.
כשהלך פיליפוק בסביבת ביתו,
הכלבים, שהכירו אותו, לא הטרידו
אותו.**

**אבל כשעבר ליד בתים זרים קפצה
ז'וצ'קה ונבחה, ואחריה כלב גדול,
בולצ'וק.**

**פיליפוק התחיל לרוץ והכלבים
אחריו. הוא התחיל לצעוק, מעד
ונפל.**

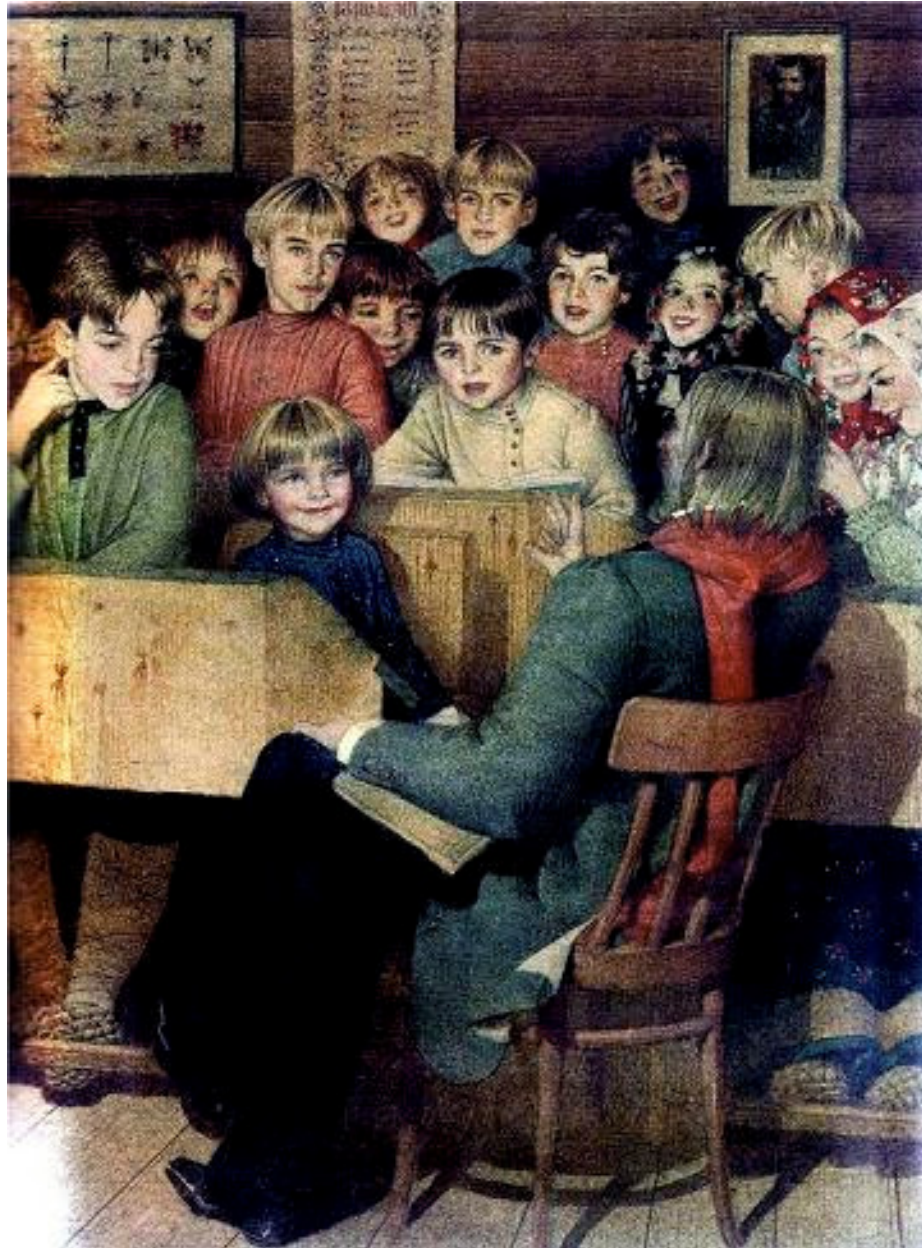
**יצא איש, גירש את הכלבים ושאל
"לאן אתה הולך, ילד קטן?"
פיליפוק לא אמר דבר, רק הרים את
שולי הבגדים והתחיל לרוץ בכל
כוחותיו.**

בית הספר היה מלא ילדים. כולם
צעקו. המורה הלך ביניהם בצעיף
אדום.

פיליפוק רצה מאוד לומר משהו, אך גרונו נחנק מפחד. הוא הביט על המורה והתחיל לבכות. המורה ריחם עליו. הוא ליטף את ראשו ושאל את הילדים מי הוא הילד הקטן. "זה פיליפוק, אחיו של קוסטיושקה. הוא כבר מזמן רצה לבוא לבית הספר, אבל אמא לא הסכימה. אז הוא יצא לכאן בהתגנבות."

"שב בספסל ליד אחיך ואני אבקש
מאמא שתסכים לך ללכת לבית
הספר."
המורה התחיל להראות אותיות
לפיליפ, אבל זה ידע כבר קצת
לקרוא.
"טוב, אז תאיית את שמך."
פיליפוק אמר "חוו-י חבי, לא-י לי,
פה-אוק פוק."
כולם צחקו.
"יפה" אמר המורה "ומי לימד אותך
לקרוא?"
פיליפוק התעודד ואמר "קוסטישקה!
אני חריף, ומיד הבנתי הכל. מאוד
מוכשר!"
המורה צחק ואמר "אל תתפאר אלא
תלמד."

**ומאז פיליפוק התחיל ללכת לבית
הספר.**